

Recensie Cabaret

Valentina Tóth brengt een fantastische ode aan de hysterische vrouw

Valentina Tóth in 'Wildgroei'. Beeld Anne van Zantwijk

Wildbloei

Valentina Tóth

Een wervelwind, zo mogen we Valentina Tóth (29) gerust noemen. Wanneer je na honderd minuten haar debuutvoorstelling *Wildbloei* verlaat, klapperen je oren nog lang na van de intense personages, extravagante acts en prikkelende gedachtes die ze op je heeft afgevuurd. Deze vrouw wil indruk maken, en ze doet het ook.

Dat komt allereerst door de vele talenten die Tóth bezit. Ze was ooit concertpianist en dat merk je. Haar virtueuze vleugelspel verwerkt ze op een bijna ahteloze manier in de scènes die ze speelt. Voor operazang draait ze haar hand ook niet om.

Bonte stoet personages

Als actrice heeft Tóth echter minstens zoveel in huis. Ze vertolkt in *Wildbloei* een bonte stoet aan personages, allemaal met veel overtuiging, en zonder dat het afbreuk doet aan de samenhang van de voorstelling.

Dat laatste komt vooral omdat aan dit programma een kraakhelder idee ten grondslag ligt. Tóth wil een ode brengen aan de hysterische vrouw. Ze doet dat door zeven van dit soort vrouwen neer te zetten.

Zo leren we Mieke kennen, docent Grieks op een gymnasium. Een drukke vrouw met zwaar Fries accent, die haar zenuwen en emoties voortdurend probeert te onderdrukken, maar daar nauwelijks in slaagt.

In een andere scène treffen we de Limburgse Roxyan, die op het punt staat te trouwen, maar op haar vrijgezellenfeest nog even losgaat in een tirade tegen een vriendin die vreemdging met haar aanstaande. *I will kill her* heet het lied dat ze hierover zingt veelzeggend.

Tezamen vormt dit symbolische (bijbelse!) aantal van zeven hysterische personages een soort tableau. Via dit tableau brengt Tóth haar centrale boodschap over. Die luidt dat een vrouw op eindeloos veel manieren 'te veel' kan zijn in de ogen van de wereld, én van zichzelf. In haar liedjes en verhalen zijn het meestal vrouwelijke personages die elkaar de maat nemen.

Een veelkoppig monster

Tóth mixt de vele varianten van het cliché van de vrouwelijke hysterie in *Wildbloei* slim door elkaar. Zo laat ze zien dat dit cliché uiteindelijk een veelkoppig monster is, en juist daardoor een keurslijf vormt waaruit maar moeilijk los te breken valt.

De vorm is daarbij steeds dienstbaar aan de inhoud. Bombastische aria's en variété-achtige verkleedpartijen dragen allemaal bij aan het gevoel van compromisloze overdaad dat Tóth wil neerzetten.

Het is haar uitdagende antwoord op de strakke gendernormen waar ze eerder in haar leven zo vaak tegenaan liep. Een antwoord dat heeft geresulteerd in een bijzonder sterk cabaretdebuut, dat smaakt naar – jawel – méér.